

במדרינה

העם

ספורט לבולבן

ישראל הובסה בהודו, אך היא זכתה במדליית ברונזה בתחרות שונה לגמרי

כגודל הציפיות, גודל האכזבה. בשנים האחרונות התנפח בלון הטי נים הישראלי. אחרי הכישלונות החודרים בספורט הלאומי החביב — הכדור גל — הבטיח הטניס להכניס את ישראל לשורה הראשונה בעולם. האגדות של שלמה גליקשטיין, שחר פרקינס ובאחרונה עמוס מנסדורף טופחו בשי קירה, עד כי אכדו כל קנייהמיה. כאשר נסעה הנבחרת להודו, היה ברור כי ישראל תכה את היריב העלוב שזק על ירך. הטניס הוא ספורט אשכנזי — ספורט לבן תרתימשמע — ובאן הופיע הסופרמן הישראלי מול

הזכייה במדליית הברונזה בתחרות ע"כורה זו אינה מוסיפה כבוד.

עבודה

שיטת הברדק

יקרה לשבוע העבודה המקוצר מה שקרה ללביא

הבל יזכרע ללא דיון ותיכנון

פעם לחמו פועלי העולם על יום-עבודה של שמונה שעות. זה נראה כפיסית כל החלומות. גם המאניפסט הקרמוניסטי של קארל מארכס ופרידריך אנגלס, שריבר על מהפכה עולמית, הסתכם בסופו של דבר בדרישה ליום-עבודה של שמונה שעות. כיום ממלא שבוע העבודה של חמישה ימים תפקיד דומה. הוא הפך מלשיחורר העובד. במדינות מתקדמות כבר הושגה מטרדה זו — אם לגמרי, אם במידה רבה.

יחסי חוץ

הדרך בחזרה

הבידוד הישראלי בעולם הולך ונעלם. מדיניות רבות מחדשות את היחסים. מדוע?

מעמדה הבינלאומי של ישראל נמוך בעליה. יש התקרמות בחזית רחבה מאוד.

פצצה בכל רגע

כבר בשעות הראשונות לחידוש מישפטו של ג'ורג'יאנון דמיאניוק תפסו המצלמות את מרק אוקונור כשהוא יושב בקהל. עורך-הדין יפה התואר, שער לפני שבוע היה הסופר-סטאר של המישפט, ישב — ענוד אוניות-תירגום — בורד לגמרי בקרב קהלי-הצופים.

שבוע-עבודה מקוצר

בארץ הושג הרבר רק עליידי מיעוט קטן של העובדים, במקומות-עבודה מתקדמים.

דווקא בתנאי-האקלים של הארץ דרוש הרבר, הישראלי, שלא הסתגל לארץ במשך דורות רבים, טובל מן הדין אקלים החם בקיץ. רוב מקומות-העבודה אינם ממוזגים-אוויר. בשבת שוב-תים החיים, בגלל שיעבוד המדינה ל-מיפלגות הדתיות. יום-החופשה שני בשבוע, שישמש לסידור עניינים, לקניות, לנפש ולספורט, יביא לשיפור ניכר באיכות-החיים, ירים את המוראל ויצמיץ את הירידה.

אסיאתים חומים קטנים, במין מהדרה חרשה של מילחמת ששת-הימים.

האכזבה היתה ממאירה. האסיאתים הקטנים התגלו כאתלטים גבוהים-יקומה, משופשים ויעילים. תבוסת ישראל לא היתה חלקית ומכובדת. היתה זאת תבוסה שלמה, יום-כיפור ספורטאי.

יתכן שזה היה טוב לעתיד היחסים בין ישראל והודו, ואולי גם להחזרת מידה של צניעות לספורט הישראלי. אבל זה היה רע למוראל הלאומי השבוע, כאשר גליהחום דיכא את הישראליים, עיצבן אותם ומירר את חייהם.

כבוד בלתי-מכובד. אך במקום אחר הגיעה ישראל השבוע להישג ביני-לאומי בולט.

אין ספורט שבו מגיעה ישראל למי-קום השלישי בעולם. היא הגיעה לכך השבוע ברשימת-האמנים שפורסמה על-ידי אירגון האומות המאוחדות.

זוהי הרשימה השחורה של אמנים שהופיעו בדרום-אפריקה הפאשיסטית. כל אמן כזה, יהיה התירוף להופעתו אשר יהיה, מחוקק את המישטר הגיוני, מעניק לו את ההכרה שהוא יכול להחזיק מעמד מול תגובת-החזווע הבינלאומית, ומהווה תמיכה אישית במישטר של עריצות נפשעת.

כמה מאמניה הבולטים של ישראל, ובראשם יהורם גאון, תפסו מקום של כבוד — אם ניתן לקרוא לזה כך — ברשימה בלתי-מכובדת זו. לישראל, המתגאה בכך שהיא המדינה של שארית-הפליטה, מדינת-הג'אולה לעם היהודי שנרדף בכל הדורות,

אולטימטום. ברור שזוהי מטרה חיונית, אך כמו שקורה בישראל לעיתים קרובות מדי, גם דברים הגיוניים אובדנים במבוך המיפלגת-הביורוקרטי.

בעבר הועלתה התביעה הזאת רק בשוליים. בין השאר כיוזמה פרלמנטרית משותפת ויצאת-דופן של אגודת ישראל ותנועת העולם הזה — כוח חדש. ח"כ שלמה לורינג וח"כ אורי אבנרי עררו את העניין — זה מטעם מים דתיים (מניעת חילול-ישבת על-ידי הספורט) וזה מטעמים של איכות-חיים וקירמה חברתית.

עכשיו זה נחת פיתאום על המדינה כמו עצם-בלתי-מוזוה מכוכב אחר. כלי הכנה, כלי דיון ציבורי מוקדם, זה עלה במהלך של משאיומתן מיקצועי שיגרתי, באורח אולטימטיבי.

אין ספק שהתביעה הגיונית וצודקת, וכי על המשק הלאומי לעבור לפסים אלה תוך זמן סביר וקצר. אך

כשום מקום אין פריצת-דרך דרמטית — כמו ביקור אנוור אל-סאדאת בירושלים לפני 10 שנים — אך יש עשרות רבות של עובדות קטנות ומשמעותיות, המצטרפות למגמה גדולה. וזה חשוב יותר.

אחרי מילחמת ששת-הימים והפעי לת נשק-הנפט הערבי, היה מעמדה של ישראל בתחתית השפל. רוב מדינות אפריקה ניתקו את יחסיהן הרשמיים איתה. הגוש המזרחי החרים אותה. באסיה היתה ישראל מחוץ לתחום. כהדקים גדולים של דעת-הקהל באירופה היתה ישראל מוקצה מחמת מיאוס. כל זה משתנה עתה. יש מגמה הפוכה כללית בשלוש היבשות. בין השאר:

● **סין.** בין ישראל ומדינת-ענק זו קיימים מומן יחסים מיסחריים חשובים, שעליהם פורסמו הרבה ידיעות בעיתון ניו-יורק. עכשיו יש מגמה לקשרים גלויים.

הזמנת מזכיר רק"ח, מאיר וילנר, לסין, היתה כלי ספק צעד ראשון לקראת כינון יחסים רשמיים עם ישראל בכוא העת.

סין היא מדינה זחירה מאוד, והיא מתקדמת בצעדים קטנים, זחירים. הדמנת קומוניסטי, איש הנאמן למוסקוה באש ובמים, היא צעד זחיר ראשון. החשבון: הסובייטים לא יוכלו לנצל ביקור כזה לתעמולה נגד סין.

● **יוגוסלוויה.** הזמנת מתי פלר, מראשי הרשימה המתקדמת לשלום, שירתה מגמה דומה. (המשך בעמוד 10)

שפטל — היום הגדול

זה יום גדול ליוורם שפטל. הוא היה הכוכב הבלתי-מעורער של התיק, כאשר קם על רגליו ונשא נאום פתיחה מרתק ומלא תוכן. שפטל לא נמנע אומנם מלהשליך כמה חיצים לעבר קודמו בתיק, עורך-הדין מרק אוקונור, כאשר פתח את נאומו בהתנצלות לפני בית-המישפט על שאלות בלתי-רלוונטיות לשרידי השואה, שהעידו בתיק, ועל התנגדות חסרות-שחר לראיות שהוגשו בתיק. יתכן שפזל באותם רגעים לעברו של אוקונור, שישב בקהל והקשיב בדריכות לכל מילה.

שפטל הסביר לבית-המישפט כי בידו עדויות חדשות, שלא היו לפניו איש עד לפני חודש, ואשר הושגו בהדלפה ממישרד-המישפטים האמריקאי. הוא האשים את האמריקאים בקנוניה להסתרת ראיות אלה, שבהן עדויות של 21 ניצולי-שואה שלא זיהו את תמונת דמיאניוק.

הוא הבטיח לקעקע את מיסמך טרווניקי ולהוכיח כי זויף במזימתו של הקג"ב הסובייטי. הוא הבטיח גם להביא לבית-המישפט מומחה גדול להיסטוריה הרוסית של מילחמת העולם השנייה, את הרון ניקולאי טולסטוי. נינו של הסופר הרוסי המפורסם.

אמילו בנאום יפה ומתוכנן היטב זה לא הצליח שפטל להימנע מחיכוכים עם בית-המישפט. השופט דוב לויץ נזף בו כמה וכמה פעמים והכריחו להתנצל על דברים שאמר. והשופטת דליה דורנר הביעה ספקות באשר לקריהגנה שהציע הסניגור.

אחר כך העביר שפטל את שרביט הניצוח לג'ון גיל. ונתן לו לעשות את העבודה הקשה והאחראית של חקירת דמיאניוק. נאום-הפתיחה הנלהב של שפטל הבטיח עוד שעות רבות של עניין במישפט המתמשך הזה.